

Juliette Cross
TŰZMADÁR

TŰZMADÁR

JULIETTE CROSS

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Firebird

Copyright © 2025 Juliette Cross

Cover artwork by Carlos Quevedo
Map by Virginia Allyn
Stenciled edge art by Philipp Ulrich
Interior art by Shutterstock.com

Hungarian translation © Melegh Erika

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
MELEGH ERIKA

ISBN 978 615 104 112 3

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

Szeretett férjemnek

MEDUSA LEGENDÁJA

Medusa fehér sárkánynak született. Bájos baba volt, aki csinos lánnyá serdült, majd gyönyörű nővé érett. Egy, csupán egyetlenegy álma volt az életben: imádni és szolgálni az isteneket.

Mérhetetlen boldogsággal töltötte el, amikor kiválasztották, hogy Minerva templomában papnőként szolgáljon. A háború és bölcsesség istennője a női erő és éles elme csúcsát jelképezte.

Medusa áldotta az isteneket, amiért szolgálattal teli, csendes életet szántak neki, mivel ez volt minden vágya. Kedvét lelte mások segítségével, és annak szentelte magát, hogy a templomot és az oltárt megőrizze szentségében a rómaiaknak, akik így imádkozhatnak és könyöröghetnek az istennőhöz a kegyeiért.

Medusának jó élete volt. Boldog volt. Áldottnak érezte magát.

Amíg egy napon Neptunus isten ki nem leste őt, amint a tengerparton sétált, ahol minden héten egy délutánt elmélkedéssel töltött.

Neptunust azonnal elbűvölte a papnő halványszőke, ragyogó hajkoronája és érzéki teste. Amikor Medusa visszaindult a tengerpartról, az istenség követte őt. Bement utána a templomba, ahol Medusa az oltárt kezdte éppen letisztítani.

Neptunus a vágytól hajtva az oltáron becstelenítette meg Medusát, egy kéjesen elégedett nyögéssel fosztva meg őt a szüzességétől. Úgy sétált el, hogy rá sem nézett, otthagya a vérben és könnyben fürdő, kétségbeesett leányt.

Két lánytestvére talált rá, akik vele együtt siratták mindazt, amit elveszített, mindazt, amitől megfosztották. Mivel már nem volt szűz,

tudták, hogy el fogják kergetni a templomból, nem lehet többé papnő. Medusa számára ez a sors rosszabb volt a halálnál.

Minerva istennő meghallotta a sírásukat, és segítő imákat sutogott. Ezüst felhőn ereszkedett le, és széttárta sárkányszárnyát.

– Ne sírj, gyermekek! – mondta Medusának.

– De hát meggyaláztak és tönkretettek! Nem szolgálhatlak téged többé.

– Ó, dehogynem, kedvesem! És fogsz is. Ahogyan a testvéreid is.

Az istennő teljes magasságára nőtt, sárkányszarva még erőteljesebben tört elő a koponyájából, fehér farka a levegőt csapkodta.

Medusa és a testvérei csodálattal tekintettek fel a hatalmas istennőre, akinek lila szeme szikrát szórt.

– Hogyan? – kérdezte Medusa, miközben patakokban folyt gyönyörű arcán a könny.

Minerva Medusa fejére helyezte a tenyerét.

– Neptunus meglátott téged, és eluralták a saját vágyai. Hatalmat adok neked a férfiak felett, hogy ezt soha többé ne tehessék veled. És még ennél is többet kapsz. – Az istennő ujjai fehéren ragyogtak ott, ahol Medusa fejét fogta. – Egy varázslónő erejével ruházlak fel. Mint a kígyó az áldozatait, úgy kapod majd el, akit csak kiválasztasz, és megtöltheted mérgeiddel a szívüket. Képes leszel kényszeríteni az ellenségeidet, hogy kétségbeesést, fájdalmat és veszteséget érezzenek. Képes leszel a benned élő varázslattal irányítani őket.

Medusának még a lélegzete is elállt, amint megérezte, ahogy az erő szétáramlik az ereiben.

Ezután Minerva a jobb oldalán álló testvérré helyezte a kezét.

– Felruházlak a szirének hatalmával. Bármelyik férfi, akinek megízleled a vérét, leborul előtted, és azt teszi, amit csak akarsz. Még ha azt parancsolod is neki, hogy végezzen magával.

Medusa testvére elgyengült, amikor a testét és a vérét eláraszotta az istennő ereje.

Ekkor Minerva a földöntúli energiától fehéren világító szemmel megragadta a harmadik testvér fejét.

– Kharón csókjának erejét adom neked. Ajkad halált lehel majd a romlott férfiak szájába. Minden elkövetett bűnükért szenvedni fog a szellemük.

A harmadik testvér felkiáltott, ahogy a varázslat összefonódott a lelkével.

Az istennő föléjük magasodott, és szélesre tárta a szárnyát.

– Neptunus vétkezett ellened, gyermekem. Az ő bűnéért férfiak fognak szenvedni. De csak aki megérdemli. Te és a testvéreid szolgálni fogtok engem a világban. Megbüntetitek és elátkoztatok a gonosz férfiakat.

Medusa arca már nem burkolózott a sötét kétségbeesésbe. Fel-emelte a fejét, és az istennőre nézett.

– Meddig tart mindez? Mikor végzünk majd a küldetéssel?

Minerva elmosolyodott, és elővillantak borotvaéles fogai.

– Ameddig egyetlen gonosz férfi sem bolyong már e világban.

Így a három nővér elindult, hogy szent küldetését beteljesítse. Ám amikor megöregedvén Pluto küszöbén álltak, édes lelküket átengedte ugyan az istenség, Minerva ajándékait viszont nem. Azoknak az erőknek semmi keresnivalójuk nem volt az alvilágban. Pluto visszaküldte őket a halandók birodalmába, ahol arra érdemes nőkre szállnak újra és újra, évszázadról évszázadra.

Egyesek azt mondják, Minerva titokzatos ajándékai azt a három lánytestvért próbálják felkutatni, akik egyszer s mindenkorra helyrehozzák az emberiség hibáit.

PROLÓGUS

MALINA

Dacia, i. e. 53

– Malina! – sziszegte a nővérem. – *Vino aici!**

Most sem vettem tudomást arról, hogy hív, tovább kukucskáltam kifelé a sátorlap mögül.

A tömeg már sűrűsödött a színpad közelében, ahol Hanzi éppen hátrahajtotta a fejét, és lecsúsztatta a kardot a torkán. Kitörő taps és ámulat elegye söpört végig az embereken.

– Malina!

Végül mégis visszahúztam a sátorlapot a helyére. Lela levette a fejkendőjét, sötét hullámai a válláig omlottak. Ledobtam magam a faszámolyra, és leplezetlen irigységgel bámultam őt. A *bunicánk*, a nagymamánk adta neki a színes *basmát* a múlt hónapban az eljegyzése napján. A kendő láttán a szívem még most is összeszorult az irigységtől.

– Mi ez a tekintet, *bebelus?* – kérdezte Lela.

– Bárcsak ne hívnál többé babának!

* Gyere ide! (*román*)

Lela félrebillentette a fejét, és a szokásos anyáskodó módján rám mosolygott, aztán felkapta a fekete szemkihúzózt.

– Hunyd le a szemed!

Becsuktam a szemem, és sóhajtozgattam, miközben Lela először a bal szemhéjamon látott munkához.

– Elmondod, hogy minek ez a sóhajtozás? Mindig is szeretttél táncolni a közönségnek. – Kihallottam a mosolyt a hangjából. – És a tömeg imád téged.

– Nem erről van szó. Csak... hiányzik a mama és a papa. Hiányzik az otthon. – És nem akartam, hogy bármi is megváltozzon. Minden meg fog, amint hozzámegy Jardanihoz.

Általában a szüleink is velünk szoktak jönni. A klánunk nagy része a karavánnal tartott. De közeledett a tél. Sok mindent kellett elintézni és előkészíteni, mielőtt havazni kezd. Ezért a szüleink, ahogyan a klán minden famíliájából néhány idősebb kiválasztott, hátramaradtak. A karavánunk a Kárpátok déli hegyvonulata alatt táborozott le egy kis kört alkotva az egyik völgyben. Az itt begyűjtött legutolsó aprópénznek is jó hasznát vesszük majd a téli hónapokban.

Ahogy már oly sokszor tette, Lela elkente a festéket, hogy megvastagítsa a szemem külső vonalának árnyát.

– Ez az utolsó falu. Reggel táborot bontunk, és indulunk haza.
– Mély kacagás tört elő belőle. – De nem versz át. Tudom, hogy neked ez hiányozni fog.

Lela végzett a fekete szemfestékkal, és kifésülte a hajamat, ahogyan régen szokta, még mielőtt beleszeretett Jardaniba, és minden idejét vele nem töltötte.

A tekintetemet az ölemre ejtettem, és az arany fonál finom vonalát követtem a vörös *fustă*mon. Az élénk anyagba varrt, arany és ezüst ékszermedálok pislákolnak a lámpás fényében. A gazdagon díszített gyapjúszoknyát *bunica* készítette, méghozzá úgy, hogy tökéletes kis ívekben öblösödött, amikor forogtam benne a színpadon.

Felálltam, és kisimítottam a fehér blúzomat, amelyen a csillag alakú, arany hímzés lágy ívekben hullott alá egészen a szoknyá-
mig. Az egymáshoz tervezett ruhadarabok kiemelték az alakomat.

– Hogy érted ezt?

– Te egy kalandor vagy, Mina. És önvészélyes módon túlságo-
san kíváncsi.

Megvontam a vállam.

– A világ érdekes hely.

– És veszedelmes. Különösképpen egy vadóc, tizenhét éves lány számára. – Összeráncolt szemöldökkel jártatta végig mélybarna te-
kintetét a testemen. – Aki a koránál sokkal idősebbnek néz ki.

Való igaz, hogy nőiesebb formákat örököltem édesanyánktól,
mint Lela. Szöges ellentétei voltunk egymásnak mi ketten. Lela
csupa kedvesség és szelídség volt, mint apánk. Én kaptam anyám
bátorságát és hevességét.

– Már majdnem tizennyolc vagyok – vitatkoztam.

– És még hajadon és védtelen.

Utáltam, ha erre emlékeztettek. Ő nemsokára férjhez megy, és
anya már elkezdett utalgatni rá, hogy én következem. Én viszont
csak arra vágytam, hogy minden maradjon a régiben, csakhogy ez
lehetetlennek tűnt.

A sátorlap egy csattanással fellibbent. Jardani kitöltötte a bejáratot,
sötét viharfelhők ültek a vonásain, széles válla tettere készen feszült.

Lela felegyenesedett.

– Mi a baj?

– Rómaiak.

A torkom kiszáradt, a félelemtől hirtelen felgyorsult a szív-
verésem.

– Van közöttük... – Nyeltem egy nagyot, nem voltam képes
befejezni a mondatot. De Jardani tudta.

– Igen – mordult fel. – Az egyik egy centurio.

A sátorlap ismét felcsapódott. Jardani impozáns alakja mögött
Kizzy és Kostanya bukkantak fel.

– Itt vannak a rómaiak... – súgta Kizzy.

– Hogy megnézzék a műsort – fejezte be a mondatot Kostanya. Ők az ikertestvéreink voltak, egy évvel fiatalabbak nálam.

– Honnan jöttetek? – Lela szép szeme tágra nyíltan csillogott. – Nem hallottunk felkelésről.

Nem. Ez a terület hűséges alattvalója volt Caesarnak. Ha tisztelettel adózol Igniculus császárnak, a rómaiak békén hagynak. Nem voltunk mi bolondok.

Jardani megrázta a fejét.

– Harminc mérföldre innen, a Duna túlsópartján van egy római tartomány. Talán onnan jött egy felderítőcsapat.

– Hányan vannak? – kérdeztem.

– Csak négyen – felelte Jardani. – De az a centurio... – Ismét megrázta a fejét, hangja pedig rekedt suttogássá halkult. – Ha akarna, mindannyiunkat megölhetne.

Félretoltam Jardanit és az ikreket, hogy kilessek a sátorlapok közti résen. Azonnal kiszúrtam őket, ahogyan haladtak előre a tömegén át. A három katona nevetett, láthatóan jól szórakoztak Hanzi zsonglőrmutatványán, de a centurio, aki mögöttük sétált, el sem mosolyodott. Vörös köpenye jelezte a rangját. Magasabb volt, mint Jardani. A mellkasán átvetett szíjon lógott a gladiusa, amelynek szépen megmunkált markolatán megcsillant a fény.

Ruganyosan, gördülékenyen mozgott, akár egy vadász, aki kiatartóan halad a kiszemelt áldozat felé. Arca árnyékba burkolózott, amíg el nem haladtak egy fáklya mellett. A lélegzetem is elállt.

A vonásai túlságosan kemények, élesek és figyelemfelkeltőek voltak. A teremtője kiengesztelhetetlen pengével faragta ki, a megkérdőjelezhetetlen fölény és a rettenetes szépség szörnyetegévé formálta. Az első sor szélére állt, sötét tekintete végigsöpört a közönségen. A villódzó fáklyafény nyalogatta az arcélét, simogatta az árnyékban, mint egy szerető. Aztán megtörtént. A vibráló láng behatolt az írisze arany mélységébe, és megérintette a természetfeletti ajtót, mely a lelkéhez vezet. Ha van neki olyan.

Kifújtam az eddig visszatartott levegőt. Tudtam, hogy a legendás szörnyeteget látom. Azt, aki a népünk legvadabb rémálmát idézi elő. Aki átviharzik a világon, és elvesz mindent és mindenkit, amit és akit csak akar.

– Sárkány – suttoztam.

Kizy felnyüsztett mögöttem.

– Mit tegyünk? – pityeregte Kostanya.

Jardani észak felé intett.

– Osonjatok ki, és menjetek vissza a tegnapi táborhelyhez! Várjatok meg ott!

– Nem. – Egy szempillantás alatt felmérve a helyzetet az ösztöneimet követtem. – Mindenki tudja és számít is rá, hogy a műsort a Bihari testvérek zárják. Ez minden előadásnál így van. Odakint a tömeg minket vár. Ha elmenekülünk és elbújunk, csak felbosszantjuk őket, és a rómaiak is rájönnek, hogy valami nem stimmel.

– De Malina! – Kizynek remegett az álla. – Ő egy... egy...

– Igen. Tudom. És szerintetek milyen messze jutnánk, ha elfutnánk és elrejtőznénk az erdőben, mint a tolvajok az éjszakában? Ha a műsort a zárószámunk nélkül fejezzük be, ezek a falusiak vissza fogják követelni a pénzüket, és botrányt szítanak.

Jardanira néztem, aki viszonzta a pillantásom, és csendben gondolkodott. Végül morogva káromkodott egyet, aztán csípőre tett kézzel lehajtotta a fejét.

Lela lépett előre feszült arccal.

– Mit érzel?

Bunicán kívül ő volt az egyetlen, aki bármikor is nyíltan beszélt a képességéről. Családon kívül pedig sosem említette meg senki. Ha valaki, mint én, beleérző volt, annak megvoltak a maga veszélyei.

A fejem ismét a sátor bejárata felé fordítottam, és lehunytam a szemem. Megtaláltam magamban a csendet, és figyelmemet a lármas tömegre irányítottam. Megérintettem minden egyes ember életfényét. A képességem lehetővé tette, hogy olvassak az emberekből sugárzó egyedi esszenciából.

Amikor rábukkantam a centurióra, valósággal beleborzongtam abba, amit érzéltem. Tudtam, hogy ő az, éreztem az életenergiájából áradó éles erőt. Próbáltam mélyebbre hatolni, és lázas izzadság öntötte el a bőröm. Élénk erőfonal lüktetett végig a kettőnk közti kapcsolaton. Sem harag, sem ellenséges gyűlölet, sem erőszak nem remegett a láthatatlan fonal mentén, melyet kettőnk közé feszítettem. Nehéz volt ekkora távolságból mérlegelni, de volt esélyem.

Kinyitottam a szemem, és a fejemet rázva visszafordultam a többiek felé.

– Nem érzek agressziót.

Jardani feszesen bólintott, és közelebb lépett Lelához.

– Rövid legyen a táncotok, és tartsatok távolságot! – A két kezébe fogta Lela arcát, és hatalmas mancsával lágyan felfelé fordította, hogy a nővérem ránézzen. – Légy óvatos, *iubirea mea*!

Elfordultam, hogy ne lássam ezt a meghitt gesztust. Jardani jó ember volt, és imádta a nővéremet. Egyszer majd megbocsátom neki, hogy elveszi őt tőlem. Most viszont inkább a sátron túli tömegre összpontosítottam, amely zúgott a tapstól. Kilestem, és láttam, ahogy Hanzi épp befejezi a zsonglőrködést a lángoló fáklyákkal.

– Itt az idő – szóltam hátra a vállam fölött.

Az ikrek bólintottak, felkapták a fém cintányérokat egy kosárból a polcra, és felhúzták őket a közepső- és hüvelykujjukra. Nekem viszont szabad kezekre volt szükségem a táncomhoz.

– Rendben! – Lela az anyáskodó hangján csattant fel. – Gyereünk, lányok!

A jelre Yoska lantjának hintázó hangzása szállt felénk a színpadról. Aztán Rukeli lágy ritmusa, kezének simítása a tympanumon elhallgattatta a tömeget. A kézi dob hipnotikus üteme és a lant magával ragadó hullámszála mindenki figyelmét a színpadra vonzotta. Mind a négyen a helyünkre csusszantunk a színpad mögött az árnyékban.

* szerelmem (*román*)

Hanzi is ott ácsorgott, az előadásától teljesen leizzadt, de a mindig is jelen lévő, ragyogó mosoly ott virított az arcán a kedvünkért. Talán rám egy picit erősebben ragyogott.

Az ikrek lebbentek először a színpadra, az ujjukon lévő cintányérokkel felvették Yoska és Rukeli melódiájának ritmusát.

– *Baftá!** – szólt oda Hanzi egy kacsintással. A kezét határozottan a vállamra helyezve megszorított egy pillanatra.

– Nincs szükségem szerencsére – mosolyogtam rá, miközben sietve elhaladtam mellette, majd felmentem a lépcsőn.

Felemelt állal, egyenes háttal, az egyik vállamat lejjebb eresztve, mezítláb siklottam fel a színpadra, annak ellenére, hogy csípősen hűvös volt a levegő. Lela ritmusosan forgott körbe a színpad közepén, ékszerekkel kivarrt, kék szoknyája úgy vetette a hullámokat, mint a csillogó óceán. Lélegzetelállító szépsége minden tekintetet odavont, miközben Kizzy és Kostanya utánozták a mozdulatait. Elbűvölő látvány volt.

Mosolyogva húzódtam a háttérbe, lágyan ringatóztam és tapsoltam az ütemre. Próbáltam láthatatlan maradni, amíg Lela eltáncolja a részét, és magára vonja a közönség figyelmét azzal, ahogy leng a haja vagy örvénylik a szoknyája.

Aztán... megéreztem őt. Engem nézett. A bőröm sercegett a tudattól. Túl sok volt ahhoz, hogy ellenálljak neki, hogy ne vegyek róla tudomást. Balra kaptam a tekintetem, és elvitettem a lépést, a kezemmel egyetlen tapsba merevedtem.

Teljesen más volt a távolból nézni őt, mint ilyen közelről látni. Egy faoszlopnak dőlve, lazán összefont karral, üres tekintettel bámult. De a szeme, amely tüzes aranyként égett, más történetet mesélt. Forróságról, titokzatosságról és félreérthetetlen érdeklődésről. A pillantása úgy tartott fogva, mint a farkas karmai a nyulat. Majdnem lemaradtam arról a váltásról a zenében, amely az én belépőmet jelzi.

* Sok szerencsét! (*román*)

Rukeli egy ütemet hangosabban dobbantott a kezével a tympanumon, aztán csend következett. Egyetlen fejrándítással elszakadtam a centuriótól, és előrébb léptem.

A dacos szellem, amely annyiszor felbátorított már ezelőtt, visszautasította, hogy rettegést érezzen a körülkben lévő sárkány miatt. Az erőfonal, amellyel még mindig kapcsolódtam hozzá, egyáltalán nem a félelemtől remegett. Sokkal inkább a csábítóan izgalmas kísértéstől. A belső tűz égette a lábamat, és úgy vezetett a táncban, mint előtte még soha.

Lassú, pontos lépésekkel haladtam a színpad üres közepe felé, ringattam a csípőm, a karom az ég felé emeltem. Rukeli a talpam dobbanásával összhangban ütött egyetlenegy a dobján. A testvéreim lassan csattintottak az ujjcintányérjukkval, amíg én az egyik lábamat előrébb csúszttam, miközben végigfuttattam egy hullámot is a testemen.

Ahogy a színpad hátulja és a testvéreim felé perdültem, láttam, hogy Lela a fejét rázza, ezzel figyelmeztetve, hogy ne csináljam, de figyelmen kívül hagytam az intését. Volt egy bátor mozdulat a repertoáromban, amelyet csak bizonyos közönségnek tartogattam. Nem olyanak, amelyben egy római sárkány figyelni minden lépésemet.

Egy ilyen lény jelenlétében a legjobb nem túlságosan fényesen tündökölni. Szeretik a kincseket. Ám a bennem élő boszorkány dacolt a körülkben lévő betolakodóval. Nem foglalkoztam a nővérem néma figyelmeztetéseivel, és a zene csábítóan erősödött.

Újra végigfuttattam a hullámot a testemen alulról, lassan ismételve a mozdulatot. Minden egyes hullámmal hátrébb és hátrébb hajoltam, a gerincem egyre merészebb ívet képzett, a karommal sokat sejtetően kísérttem a mozdulatot, amíg végül a közönség fejfelé jelent meg a látóteremben.

Ahogy hátrahajoltam, hosszú hajam a színpadot fésülte, a blúzom pedig ráfeszült a mellemre. A blúz egyik ujja lecsúszott a vállamról, miközben a testem még mindig létezhetetlen ívben csavarodott.

Amikor a fejem már majdnem súrolta a padlót, egy hirtelen mozdulattal, ostorcsapásszerűen felegyenesedtem a dob ritmusára. Ahelyett, hogy egyszerűen csak odébb forogtam volna, lendületet vettem, és kinyújtott karral, helyből csináltam egy hátraszalutót. A közönségnek még a lélegzete is elállt, majd kitört a taps.

Az alsószoknyám és a *fustām* széle fennakadt a csípőmön, napbarnított lábam teljes hosszában kilátszott. A centuriónak odata-padt a tekintete, láthatatlan érintésétől felgyorsult a szívverésem. Egy kézzel megragadtam a szoknyámat, és sebesen, dübörgő lábbal forogni kezdtem, majd egy bátor ugrással a színpad imbolygó szélére ugrottam, épp oda, ahol ő állt. Mostanra a zene már örült tombolássá fokozódott, a közönség tapsolt a dob ritmusára.

Az állammat a meztelen vállamra ejtve tekintetemet a centurióra szegeztem, fekete hajtincseim ringtak a melódiára. A római sárkányszeme nem e világi aranyat sugárzott, a benne égő tüzet verte vissza. Amikor a szája szélén megjelent egy parázsló félmosoly, a közönség felé fordultam, és egy sorozatnyi előreszalutóba kezdtem. Olyan gyorsan pattogtam, hogy a szoknyáim tandemben örvénylettek.

Yoska és Rukeli vadul és gyorsan játszottak, belepörgettek engem és testvéreimet a szoknyák és mozdulatok sodró kavargásába. Végül a felfokozott és gyors zene hirtelen, drámai véget ért, és mi mind belefagyunk egy-egy istennőhöz méltó pózba, végtagjaink összefonódtak, testünk, nyakunk ívbe feszült, a szemünk fényesen ragyogott.

A falusiak ujjongva pattantak fel ülőhelyeikről. Fényes érmék csörrentek és gurultak a színpadon. A zárótáncunkat aprópénzzel szórták meg, ahogyan azt a hagyomány diktálta. Hanzsi felsietett a színpadra, hogy összegyűjtse őket, miközben mi hajlongtunk és mosolyogva integettünk a tömegnek.

Próbáltam nem odanézni, de a pillantásom automatikusan a centurióra esett. Mosolygott. Egy pillanatra magával ragadott hívatóan vonzó arca. Benyúlt az övében lévő egyik zsebbe, majd felmutatott felém egy érmét. Nagyobbnak tűnt, mint a többi színpadra

dobott pénz. Kinyújtottam a tenyeremet, ő pedig elhajította a nagy érmét. Nevetve kaptam el, amire Lela durván a lépcsők felé lökött.

– Malina! – sziszegte, miközben mindannyian leviharzottunk a színpad mögé. – Mit képzelsz, mit csinálsz?

– Megadom a vendégeknek, amiért jöttek.

– Tudod, miről beszélek. Ez túlságosan... túl...

– Nem történt semmi.

– *Vakmerő* voltál. Mint mindig.

– Ne aggodalmaskodj, Lela! Menj és pakolj! Jardani már ma este indulni akar majd.

Az előadástól még mindig remegve odébb siettem, mielőtt Lela tovább szidhatott volna. A tömeg továbbra is zsongott. Yoska és Rukeli folytatták a játékot. Jardani a sörhöz és a felvizezett borhoz terelgette az embereket, hátha befolyik még egy kis pluszpénz, mielőtt a falusiak szétszélednek.

Lelának igaza volt. Sosem táncoltam még ennyire hivalkodóan és kihívóan. Neki vajon miért tettem? Gyűlöltem a rómaiakat. Gyűlöltem a felsőbbrendűségüket. Hogy legyűrik és felégetik az egész világot csupán azért, mert megtehetik. Csak mert a sárkányokat senki sem képes legyőzni.

Talán éppen ezért. Fitogtatni akartam előtte a bátorságomat. Megmutatni, hogy nem félek, mindegy, milyen szörny mered vissza rám. Csakhogy a bensőmben élő boszorkány azt súgta: *nem, nem ez az ok.*

Két kocsin és a lovak karámján átvágva – a szilaj herélt fújtatott és nyihogott rám – megkerültem még egy kocsit, és onnan lestem ki. Jardani hevenyészve összedobott kiskocsmája, semmi egyéb, mint egy viharvert sátortető és két székeken egyensúlyozó fahordó, szép számban vonzotta a népet. Yoska és Rukeli étellel teli dallamokat játszott, míg Hanzi felszolgált az italokat, és begyűjtötte a pénzt.

A centurio érméjét a tenyeremben szorongatva megragadtam egy fáklyát, és végigfutottam az ösvényen, amely bevezetett az erdőbe, a táborunk felé. De ahelyett, hogy egyenesen a sátrunkhoz

mentem volna, átvágtam a kis tisztásra, ahol a lovakat hagytuk legelni napközben. Ott akartam megvizsgálni az érmét anélkül, hogy a testvéreim akadékoskodnának és kérdéseket tennének fel.

Kiléptem a fák alól az erős holdfényre, és felemeltem a tenyerem meg a fáklyát, hogy jobban szemügyre vehessem a szerzeményemet.

– Szentséges Bendis! – suttogtam.

Arany volt. Vagy legalábbis aranynak tűnt. Soha életemben nem tartottam még ilyen értékes fémet a kezemben. Az egyik oldala egy templomot ábrázolt, a szélei már elkoptak. A másik oldalon egy nő, egy istennő ült feje fölött egy fordított újholddal egy trónon. Két kezével egy bőségszarut tartott.

– Ő Fortuna istennő.

Megmerevedtem. A hang mélyen, dallamosan zengett, mint a mennydörgés a hegy felett. Mint a veszély a távolban, amely egyre közeledik.

Csillagok, mentsetek meg! Ez csak egyetlen férfi lehet.

Megperdültem, és ott állt előttem, alig pár lábnyira. Csak meredtem a holdfény vágta, márványszerű vonásokra. A centurio volt az. A sárkány.

Jobbra pillantottam, felkészültem a menekülésre. Azon gondolkodtam, vajon képes vagyok-e egyáltalán elfutni előle. Elfogott a félelem. Már egyáltalán nem éreztem magamban a bátorságot.

– Ne, várj! – Mindkét tenyerét felemelte, és megadóan tett egy lépést hátra. – Nem foglak bántani.

Csakhogy ekkora méretekkel és ilyen származással lehetetlen ártalmatlannak tűnni. Római nemes volt, akinek ősi varázslat – és egy szörnyeteg – izzik a vérében.

A szívem örülten vert, és ráébredtem, hogy kettesben vagyunk. Ha bántani akarna, elég könnyedén megtehetné, még mielőtt bárki a segítségemre siethetne. *Ha* tudnának egyáltalán segíteni.

A tenyerét továbbra is békülő szándékkal felfelé tartva, fejével a kezem felé intett, amelyben még ott csillogott az érme.

– Az az aureus különleges.

Tehát *tényleg* arany. A fáklyát tartó karom megremegett, reszkető lélegzetemre a láng megmozdult.

Rémülten eszméltem rá, hogy valószínűleg alantas szándékkal adta nekem az aranyat, de minden magabiztosságomat összeszedve felemeltem az állam.

– Miért adnál nekem egy aranyat? – csattantam fel, bár a hangom rezgett.

Minden körülmény mellett szólt, hogy elfussak. Csakhogy a megérzésem mást súgott. A bensőm még mindig dühítően nyugodt volt, mint a békés tenger. A boszorkányom azt mondta, hogy maradjak nyugton. És én szót fogadtam.

– Tehetséges táncos vagy – állapította meg higgadtan, és közben leengedte a kezét, hogy a háta mögött kulcsolja össze. Továbbra is ártalmatlannak akart tűnni. És ez valóban csökkentette némileg a riadalmam, bár a testem még készen állt a menekülésre.

– Én vagyok a legjobb a testvéreim közül – feleltem végül, és próbáltam a reszkető félelmet hengegéssel elfedni.

Elmosolyodott. A tekintetem önkéntelenül a szájára esett. Ekkor jöttem rá, mi kölcsönöz neki némi lágysághoz hasonló érzetet. Bár az állkapcsa, az álla, az orra és a szemöldöke csupa éles szög volt, széles szája puhának tűnt.

– Valóban te vagy – értett egyet. – Erről épp most győződhettem meg.

– Miért adnál nekem egy aranyérmét egyetlen táncért? – csattantam fel újra. A félelmem ingerültséggé változott. – Nem kapsz érte semmi egyebet.

Továbbra is higgadt maradt, annak ellenére, hogy a feltételezésem, mely szerint ő valami mást is akar tőlem, amelytől én még nem vagyok kész megválni, már önmagában is sértés. Nyugodtan válaszolt.

– Nem is akarok semmi egyebet.

Egy felhő gomolygott fölöttünk a hold elé, és az árnyak elrejtették az arcát. Csakhogy a sárkányszeme tovább ragyogott az éjszakában. Az otthoni farkasokra emlékeztetett, amikor a Kárpátok

hegyeiben a tél zordra fordult, és a könnyű préda reményében megjelentek a falunk körül. Ám furcsa módon ez a római a ragyogó sárkányszemével nem keltett bennem félelmet.

Előrébb léptem, és felemeltem a fáklyát, hogy tisztábban láthassam az arcát. Természetellenesen mozdulatlan maradt. Tudtam, hogy a félelmemet akarja csillapítani. Mindketten tisztában voltunk vele, hogy ha ártani akar nekem, megteheti. Centurio csak nemesi származású római lehet, akinek sárkányvér csörgedezik az ereiben.

A szeme. Ragyogó, mint egy csillag. És engem figyelt.

– Ez az érme különleges – szólalt meg. – Többet ér, mint az arany, amelyből öntötték.

– Miért?

– Fortuna istennő irányítja az utunkat az életen át. Akik tisztelik, imádkoznak hozzá és meghallgatják, azokat jó szerencsével jutalmazza.

– Én nem hiszek a ti isteneitekben – közöltem vele merészen.

– Az nem számít. – Egy apró lépést tett felém.

Felkészültem, hogy elfutok, de nem közelített tovább, valószínűleg csak jobban akart látni.

– Mindenkinek megvannak a maga istenei – tette hozzá, és ez alkalommal elől fűzte össze hatalmas kezét, amely arányosan egészítette ki az égbe törő alakját. Jóval magasabb volt, mint bárki, akit eddig láttam. Hallottam már korábban is a sárkányokról, hogy nagyobbak, mint egy ember. Ennek ellenére megdöbbenő volt a saját szememmel látni. – De Fortuna minden provincia és minden regio összes népét szereti.

A szavai összezavartak. Valóban megvoltak a saját isteneink, akikhez imádkoztunk, és akiknek áldoztunk. Miért is lennék én fontos egy olyan istennőnek, akit nem tisztellek?

– De nem csak arról van szó, hogy Fortuna számomra egy különleges istennő – folytatta. – Ezt az aureust az édesanyámtól kaptam, az aranyat pedig az édesapám verte, amikor összeházastak. Ez egy esküvői ajándék. Már sok éve hordom magamnál.

– Ami miatt újfent csak elgondolkodom azon, hogy miért is adnál oda valami ennyire értékeset egy idegennek.

A félelem újra belém vájta a karmait, de már jött is a felelet.

– Fortuna néha beszél hozzám. – Elhallgatott egy pillanatra. – Hiszel az ilyesmiben?

Még szép, hogy hiszek abban, hogy az istenek és ismeretlen hatalmasok beszélnek hozzánk. Olyan családból származom, ahol a nők hosszú sora bírt nem e világi képességekkel. Gyakran beszélt hozzám a benső szellemem. Egyszerűen csak bólintottam.

Újabb mosollyal tisztelt meg.

– Ma este beszélt hozzám. És tudom, hogy szükséged lesz az érmére, hogy egy nap szerencsét hozzon neked.

Lepillantottam Fortuna istennő tenyeremben heverő arcképére. A fáklya fénye megcsillant az aranyfelületen. Aztán felnéztem a centurióra.

– Az istenek kegye mindenkinek jól jön. Ha Fortuna kiválasztott engem, hogy pártfogoljon, nem térek ki egy efféle ajándék elől.

– Valóban. – Biccentett egyet. – Olyan bölcs vagy, amilyen szép, kis tűzmadár.

Meglepett a közvetlensége és a becenév. Nem tudtam, milyen egy tűzmadár. De mielőtt még megkérdezhettem volna, hátrébb lépett, és valami kifejezetten megdöbrentőt tett. Meghajolt. Olyan gesztust gyakorolt felém, amely csak a nemeseknek jár.

– Búcsúzom – zümmögte lágyan. – Fortuna vezessen utadon!

Majd megfordult, vörös köpenye fodrozódott utána, aztán bemasírozott az árnyékba, és eltűnt.

A mellkasomhoz szorítottam az aureust, és visszasettem a családunk sátrához. Tudtam, hogy titokban fogom tartani az én apró kincsemet. Hiszen Fortuna engem választott. Engem tartott méltónak a jóindulatára. Nagy becsben tartom majd a centurio érmét, nem számít, hogy maga az ellenség, egy sárkány hozta el nekem.

I.

JULIAN

Négy évvel később – Gallia keleti határa

A hegy tetején állva néztem le a véráztatta mezőre és a még mindig füstölgő, megszenesedett testekre a csata után. Kevés maradt a kelta hordából, ami nem meglepő, ha az ellenfél egy római légió. Igaz, a szóban forgó kelta klán korábban már elkerült jó néhány vereséget. Örültem, hogy a királyuk meghalt a csatatéren, így nem voltam kénytelen hazavinni, és ezáltal kedvére tenni a nagybátyámnak, aki mérhetetlenül élvezte a véres, nyilvános kivégzéseket. Nekem viszont már a gondolattól is háborgó savtenger keletkezett a gyomromban.

Fölöttünk keringett a csapatnyi halállovas – óriási szárnyas árnyak a hold által megvilágított éjszakai égbolton. A tüzeik még mindig égtek a széleken, így a keltáknak nem adatott menekülési útvonal. A füst oszlopokban emelkedett felfelé és sodródott tovább a széllal. A halállovasok éberen őrködnek addig, amíg fel nem küldök egy hírnököt az égbe, hogy tudassam velük, visszatérhetnek az alaptáborunkba.

Az erdőben lévő kelta táborból kiáltások hallatszottak. Az embereim a túlélőket terelték össze a rabszolgapiacra.

A legmegbízhatóbb tribunusom, Trajan még mindig félalakban tartott felfelé a dombon. Mindössze egyetlen gladiustartó szíjat viselt keresztben a mellkasán, ahogyan az a csatában szokás a tisztelnél – a nemesi születésűeknél.

Trajan félalakban emberi formájának háromszorosára nőtt, sötét, kék pikkelyes bőre feketének tűnt az éj leple alatt. A karja duzzadt az izmoktól, a keze ujjnyi hosszúságú, fekete karmokban végződött. Koromsötét, bőrszerű szárnyak álltak ki a hátából. Halványkék hullószeme találkozott a pillantásommal, az orra túlságosan előrenyúlt ahhoz, hogy emberi legyen. Széles sárkányszájában recés fogak sorakoztak. Vaskos farkával csapkodott.

– Mindent biztosítottunk, legatus.

A beszéde érthetőbb volt, mint a legtöbb félalakot öltőnek. Vannak, akik egyáltalán nem tudnak megszólalni ebben a formában, annyira makacsul domináns bennük a sárkány. Az erős sárkányok viszont félalakban is érthetően képesek beszélni, még akkor is, ha durva torokhangjuk van.

Trajan mellém lépett, és lenézett rám.

Mivel én voltam ennek a támadásnak a parancsnoka, a rangomnak megfelelő teljes öltözékben emberi formában maradtam. A tábornokoknak nem kellett átváltozniuk és összevérézniük magukat a csatatéren. Már kiérdemeltük a jogot arra, hogy tisztán tartsuk a kezünket és az egyenruhánkat. Kiadni a parancsot a csatára anélkül, hogy te magad szabadon engednéd a sárkányodat, a hatalmat jelképezi.

Viszont minden egyes katona pontosan tudta, hogy egy szempillantás alatt át tudok változni, és leszedem a fejüket, ha kilépnek a sorból. A szörnyetegeink minden csatatéren fölényt biztosítanak számunkra, de ha szabadjára engedjük őket, akkor céltudatos ragadozókká válnak. Ha a tiszték nem lennének két-

ségekívül biztosak abban, hogy a tábornokuk mind közül a leghatalmasabb szörnyeteg, akkor a sárkányaik nem vetnék alá magukat soha a parancsainak.

A magam jogán érdekelttem ki, hogy itt álljak a dombtetőn, és a távolból utasítsam őket – nem számított, ki a nagybátyám. Ezzel a légióm minden egyes katonája tisztában volt.

– A tűzvonalon túl már nincsenek kelta csapatok? – kérdeztem.

– Egy sem.

A kelták gonoszak voltak, és ravaszak. Gyakran visszatartottak egy csapatnyi harcost, hogy méregbe mártott íjakkal és dárdaikkal elkapják az óvatlan rómaiakat. Ez a bizonyos kelta regio háromszor is kifogott az elődömön, Bastius legatuson. Állítólag volt valamiféle boszorkányuk, aki segített nekik valahogyan, de a módszert még most is homály fedte.

A nagybátyám, az uralkodó, végül a harmadik veresége után meghívta Bastius legatust a római palotájába vacsorára. Habár ők ketten együtt nőttek fel, ennek ellenére Bastius ideges volt. Miközben elhelyezkedett a lakomához velem szemben a párnázott heverőn, éles sárkányérzékekkel észleltem az izzadsága szagát és a heves szívverését.

Azt mondták neki, hogy az uralkodó a következő támadás stratégiáját fogja vele átbeszélni. Ehelyett a nagybátyám hatalmas ünnepséggel fogadta, engedte, hogy vacsora közben meghágja az egyik rabszolgáját, és a régi germániai hódításaikon nevetgélt vele. Épp amikor Bastius az egyik legvéresebb gyilkosságának történetével szórakoztatott bennünket, a nagybátyám a saját törével szegezte a torkánál fogva a falnak, aztán kibelezte és lefejezte.

Amikor végzett, Igniculus nagybátyám otthagya Bastius lefejezett maradványát kivérezni a márványpadlón, és átsétált a halálosan csendes termen, mely tele volt a meghívott vendégeivel. Félalakban, régi barátja vérével összefröcskölve állt meg előttem.

– Gratulálok, unokaöcsém! – Véres tenyerét a mellkasomnak nyomta, sárga szemében csillogott a sárkánya. – Vagy mondjuk

inkább úgy, hogy Julianus *Ignis Dakkia* legatus. – Mindig is szerettem hangsúlyozni a nevet, amelyen osztoztunk.

Így léptettek elő. Ezért álltam most itt, és gondoskodtam arról, hogy ez a kelta törzs ne meneküljön meg még egyszer.

– Győződj meg róla, hogy megvan-e a királyuk feje! A nagybátyám fel akarja majd tüzni a Dicsőség Falára.

– Meglesz – értett egyet Trajan.

Női kiáltás visszhangzott a távoli táborból, amelyet morgás és nevetés követett, mindez pedig felkeltette a figyelmemet.

Bár senki másnak nem ismerhettem be, csak Trajannak, de nem akartam, hogy értelmetlen gyilkosságok történjenek a parancsnokságom alatt. Bastius hanyag tábornok volt, hagyta, hogy a katonái fegyelmezetlenül viselkedjenek, nem irányította őket. Az én embereim viszont nem gyilkolhattak nőket és gyerekeket szórakozásból a csata után. Hallottam, hogyan erőszakoltak végig, fosztottak ki és romboltak le egy egész falut Thráciában, mielőtt porig égették.

Miután megörököltem ezt a dacos csöcseléket, kénytelen voltam keményem megfegyelmezni néhány katonát. Voltak, akik majdnem bele is haltak a tőlem kapott büntetésbe. De az erő hatalom, és őket kizárólag brutális erővel lehet uralni.

Női sikoly visszhangzott fel újra hozzánk.

– Nem a foglyokat ölik, ugye? Nagy zsákmánnyal akarok a piacra menni.

– Nem ölnek meg senkit, legatus – felelte Trajan. – Csak megtalálták a kelták boszorkányát. Vele szórakoznak egy kicsit.

Kemény pillantást villantottam felé. Hamar rá is jött, hogy kérdés nélkül teljes magyarázatot várok. Barátok voltunk már az előtt, hogy a felettese lettem volna, és jobban ismert engem, mint bárki más.

– Ez az a boszorkány, aki oly sokszor segítette a keltákat korábban, hogy legyőzzenek bennünket. Bekerítették. Mindenki eljátszadozik vele egy kicsit, mielőtt átadják a rabszolga-kereskedőknek.

– Félalakban? – Tudni akartam.

– Csak Silvanus változott át.

Harag gyúlt bennem a kegyetlenségnek már a gondolatára is, amellyel ezek a férfiak eddig is túl sok embert bántottak. Az én irányításom alatt *ez nem* fog megtörténni.

– Mire Silvanus végez, abból a nőből semmi sem marad, amit a rabszolga-kereskedőnek adhatnánk. – Nekiiramodtam, és kiadtam az utasítást: – Kövess!

A sárkányom megdobbantotta a szívem a mellkasomban. Valósággal égetett, hogy kiszabadulhasson, és megmutathassa Silvanusnak és a talpnyalóinak, milyen érzés a valódi rettegés, az a fajta, amellyel épp most a boszorkányt fenyegetik odalent. Nem érdekelt, ha valamilyen misztikus módon a keltákat segítette. Egy nő megsértette az önérzetüket, és egyszerűen csak ezért akartak bosszút állni.

Tudtam, hogy Silvanus ok nélkül is mennyire kegyetlen tud lenni. Az biztos, hogy a nő belehal, ha félalakban erőszakolják meg. Ráadásul és legfőképpen, Silvanus semmibe vette a parancsaimat. És *efőltt* nem hunyhatok szemet.

Ahogy áthaladtam a csatatéren, a közönséges származású, egyszerű római katonák mellett a tisztek félalakban magasodtak fölélem. Mindenki hátrébb lépett, és a jobb kezét ökölben a szíve fölé szorítva, egyenesen előrenézve üdvözölt. Így adták meg a tiszteletet, ahogy elhaladtam közöttük. A levegőt a győzelem szaga, az égett testek áporodott bűze töltötte meg.

Trajan a bal oldalamon, egy lépéssel lemaradva követett, ahogyan az egy tábornok helyetteséhez illik. A durva nevetés közelebről hangzott fel, miközben beléptem a fák közé. A rabszolgakereskedők éppen a szállítóhálódba terelték be az új szerzeményeiket: nőket, gyerekeket és azt a néhány férfit, aki túlélte a csatát. Bár a kelta harcosok között nők is akadtak. Ők keltek el a legjobb áron a piacon.

A fák között egy női sikoly ért el hozzám.

– Bűdös szajha! – mordult egyet Silvanus a torz, félalakos hangján.

Újabb nevetés.

– Most jól elkapott – mondta az egyik társa. A hangja alapján Zeno lehetett.

Kiléptem a kis tisztásra, ahol tőlem balra három égő sátor világította meg a jelenetet. Silvanus mindenki fölé magasodott, szürke pikkelyei fodrozódtak duzzadó alakján.

Kegyetlenségét talán az táplálta, hogy a Griseo-vérvonal leszarmazottjaként elégedetlen volt a sorsával, hiszen a sárkányok legalacsonyabb kasztjába tartozott. Mintha az erőszak útján feljebb küzdhetné magát a nemesi ranglétrán. Ám ez a kihívó viselkedés csak arra szolgált bizonyítékkul, hogy a sorsnak igaza volt. Silvanus mindannyiunknál lejjebb való. Nem a születése okán, hanem a saját kegyetlensége miatt.

A péniszét simogatva lépett közelebb a lándzsát tartó, kócos nőhöz, aki egy széles törzszű fa előtt guggolt, amely a hátát védte.

Zeno és két másik katona lázas örömmel figyeltek. Emberi alakban, meztelenül és merevedéssel álltak ott, a csata adrenalinjától duzzadó testük a tomboló mámorig feszült. Bámulatra méltóan hatalmas, mégis emberi alakjukban megrontani egy védtelen nőt nem okozhat közel sem akkora bajt, mint ahogyan Silvanus tervezte ugyanezt. A nő a férfiakat túlélheti, de egy sárkányt félalakban semmiképpen.

Silvanus közelebb lépett.

– Olyannal még nem voltál, mint én, boszorka.

A nő megfeszült, készen állt arra, hogy megvédje magát. Egy késvágás a combján jelezte, hogy ő is harcos. De legalábbis olyan nő, aki inkább meghal, ám küzdeni fog, és nem hódol be egy szörnyetegnek.

Éreztem Silvanus vérének a szagát. Vagy talán a nő vére volt. Sötét haja vad keszkekuszaságban takarta az arca nagy részét, kézzel szótt, sáros tunikája elszakadt a nyakánál. Ő nem látott engem, minden idegszálával a felé közeledő ragadozóra koncentrált.

Egyikük sem vett észre, mivel az árnyékban álltam. Zeno pillantása akkor lelt ránk, amikor Trajan előrébb lépett, félig a fénybe, hogy elfoglalja mellettem a helyét. És akkor a másik kettő is felém nézett.

Én viszont teljes figyelmemmel Silvanust követtem, aki ezt a kelta boszorkányt rémisztgette. Bármit is követett el ez a nő, az én jogom megítélni és megbüntetni. Nem Silvanusé.

– Addig foglak döngölni, amíg vérezni nem kezdesz – dörögte Silvanus.

– Nem. Nem fogod.

Rövid válaszomat azonnali csend követte. A távolabb állók is megdermedtek ott, ahol voltak, és csak figyelték a jelenetet. Remek. Hadd lássák csak mind, mi történik.

Silvanus megmerevedett, az izmai megfeszültek. A másik három vigyázzállásba vágta magát, ököllel a szívük fölött tisztelegtek nekem. Hallottam, ahogy a szívverésük gyors vágtaiba kezdett, amikor három hosszú lépést tettem előre a tűz fényébe. Silvanus megperdült, a kezében még mindig a vulgárisan közszemlére tett, álló szerszámával.

– Legatus! – köszöntött vontatottan, de nem tiszteleg. Zavaros tekintetét a szörny töltötte ki, embernek kevés jele volt benne.

Egy hosszú pillanat erejéig semmi mást nem hallottam, csak az égő sátrak ropogását és a Silvanus mögött meglapuló nő madárszerűen verdeső pulzusát. Végül megszólaltam:

– Mi volt a parancsom a rabokat illetően?

Silvanus makacsul nézett a szemembe. Láthatóan azt mérlegelte, vajon meg tud-e támadni, és képes-e velem végezni még azelőtt, hogy átváltoznék. Összehúztam a szemem, azt akartam, hogy megpróbálja.

Felhördült, és elengedte a szerszámát, amely perverz módon mozgott fel-le a lába között.

– Ő nem egy átlagos rab, legatus – mondta tettetett engedelmességgel a hangjában. – Ő az az átkozott boszorka, aki segítette a keltákat.

Vártam, és nem mondtam semmit. A lángnyelvek csapkodása és a mozdulatlanság tovább nyújtotta a feszültséget.

– *Mi* volt a parancsom a rabokat illetően? – ismételtem meg, és közben hagytam, hogy a sárkányom beleereszkedjen a hangomba.

Silvanus fújtatott egyet, és látványosan széttárta a szárnyát, mielőtt válaszolt.

– Azt parancsoltad, hogy minden rabot át kell adni a rabszolga-kereskedőnek.

– Hogyan? – Jeges hangon jeleztem, hogy folytassa.

– Sértetlenül – tette hozzá vonakodva.

– Így van – emeltem fel a hangom, hogy mindenki hallja. – Mindannyian a tanúi voltatok, amikor elmondtam, hogy Bastius alatt kiélhettétek magatokat. Nem a ti hibátok, hogy a korábbi, fegyelmetlen parancsnokok rosszul kezelt benneteket. Gyenge volt. A kudarcai miatt a feje most az Árulók Falán rohad.

Az Árulók Falán lándzsával odatűzött koponyák száma duplája a Dicsőség Falán lévőeknek. Ezt itt minden katona tudta.

– De ha azt hiszitek, hogy hagylak benneteket azzá az alantas korccsá válni, mint amilyenek Bastius ideje alatt voltatok, hát erősen tévedtek.

Elhallgattam egy pillanatra, hogy leülepedjenek a szavaim, és közben a tekintetemet ismét Silvanusra emeltem.

– Nem vagyunk barbárok. Nem rongáljuk meg és nem tesszük tönkre Igniculus császár tulajdonát. Minden egyes rab, akit megverték, minden egyes nő, akit megerőszakoltok és bántalmaztok, kevesebb pénzt hoz a rabszolgapiacon. Ami kevesebb pénz az uralkodó kincstárában. És kevesebb jutalom, amely nektek, a csata győzteseinek jár.

Silvanus az izmait feszegetve széttárta a szárnyát, készült a büntetésére. Fontolóra vettem, hogy megöljem-e itt, a talpnyalói és a saját embereim szeme láttára. De aztán úgy döntöttem, megteszi egy alapos helybenhagyás is félalakban. Ha az egyik katonatársa hálójában, láncra verve cipelem vissza Rómába,

mielőtt bíróság elé viszem, azzal tökéletesen megalázhatom. A nyilvános kivégzés vagy korbácsolás tudja leginkább megérinteni mindenkivel, hogy a parancsaimat az utolsó betűig be kell tartani.

- Trajan!
- Igen, legatus.
- Bilincselj meg Silvanust!

A nő, aki mostanáig végig guggolt, felállt Silvanus mögött, és odébb lépett. Az egyik kezében a lándzsával felemelte az állát, majd a szabadon lévő kezével kisimított egy összekuszálódott hajtincset az arcából. És ekkor találkozott a pillantásunk.

Jádezöld szeme olyan tiszta volt, mint az üveg, átható tekintete csípős szűrással hatolt egyenesen a szívemig.

– Tűzmadár – suttogtam teljes döbbenettel. Ott állt előttem az a fiatal lány, akivel réges-régen a hold fényében egy mezőn beszéltem. Akit Fortuna istennő kivételesnek ítélte. De nem csak Fortuna tartotta különlegesnek. A sárkányom is.

Ahogy hirtelen ő is felismerte, bömbölve a felszínre tört. A fájdalom a húsomba vágott, felperzselte a vénáimat, és vad erővel lökött félre. A sárkányom dühe, melyet az idézett elő, hogy a lány majdnem Silvanus áldozatává vált, átsüvített a véremen.

– *Dis fia!* – mordultam fel. Tudtam, hogy nem küzdhetek ellene.

A csontjaim földrengető vadsággal és rettenetes sebességgel törtek és rendeződtek új sorokba, a szárnyam kisarjadt a bőröm alól, tűz égett a gyomromban. A szörnyeteg oly gyorsan emelkedett ki belőlem, hogy még a gondolataim is szilánkokra törtek, és...

Kincs.

Becsapódom a világba, és felüvöltök. A szürke félelmelem remeg a félelemtől. Nem csoda. Ő nem sárkány. Nem is ember. Hitvány teremtmény csupán, aki be akarta mocskolni a kincset. Véreznie kell. Meg kell halnia.

Kitátom az állkapcsom, és kettéharapom ott helyben, aztán behajítom a maradványát a fák közé. A vére ázik a nyelvemen. Annyira édes. Olyan helyénvaló.

Az én asszonyom. Az ellenség vére befröcskölte a bőrét. Gyönyör lüktet fel a torkomban, ahogy ránézek. És ő csak áll. Egy vad kincs, az enyém. Azt akarja, hogy magammal vigyem.

Kitárom a szárnyamat, a karmaim közé csomagolom, fel-emelkedek az égbe, és elrepülök vele a rejtekhelyem irányába. Oda, ahová tartozik.